

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Karla Šimky, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Bohuslava Hnízдила v právní věci žalobce **I. H.**, zastoupeného JUDr. Josefem Jurasem, advokátem se sídlem Ostrava – Moravská Ostrava a Přívoz, Jiráskovo náměstí 8, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 8. 2007, č. j. 63 Az 121/2006 - 26,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Zástupci žalobce advokátovi JUDr. Josefu Jurasovi **se nepřiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ostravě napadeným rozsudkem ze dne 23. 8. 2007, č. j. 63 Az 121/2006 - 26, zamítl žalobu žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 24. 10. 2006, č. j. OAM-1151/LE-15-P16-2006, kterým nebyla stěžovateli udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s. V kasační stížnosti pouze namítal, že shledává vážná pochybení všech státních orgánů, které působily v řízení o udělení azylu, a že především krajský soud posoudil jeho věc v rozporu s právním řádem. Současně požádal o ustanovení zástupce z řad advokátů a přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 10. 2007, č. j. 63 Az 121/2006 - 49 byl stěžovateli ustanoven pro řízení o kasační stížnosti zástupcem advokát JUDr. Josef Jura, který byl následně usnesením ze dne 12. 12. 2007, č. j. 63 Az 121/2006 - 53, vyzván, aby ve lhůtě 1 měsíce ode dne doručení tohoto usnesení doplnil kasační stížnost tak, že v ní budou uvedena konkrétní skutková a právní tvrzení, jimiž by bylo specifikováno obecné tvrzení stěžovatele o tom, že v jeho případě existují důvody kasační stížnosti

uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s. Současně byl stěžovatel, resp. jeho zástupce, poučen o tom, že pokud ve stanovené lhůtě nevyhoví požadavkům krajského soudu, bude kasační stížnost odmítnuta. Toto usnesení bylo doručeno zástupci stěžovatele dne 21. 12. 2007. Ten však na uvedenou výzvu krajského soudu k odstranění vad podání nijak nereagoval.

Podle ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno. Ustanovení § 37 platí obdobně.

V řízení o kasační stížnosti je soud zásadně vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), mimo případů v tomto ustanovení uvedených. Ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. proto ukládá stěžovateli povinnost označit rozsah napadení soudního rozhodnutí a uvést, z jakých důvodů (skutkových a právních) toto rozhodnutí napadá a považuje jeho výroky za nezákonné. To znamená, že stěžovatel má povinnost tvrdit, že soudní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonu nebo jinému předpisu, který má charakter předpisu právního, a toto tvrzení také odůvodnit. Je tedy na něm, aby stanovil meze přezkumu napadeného soudního rozhodnutí, a to jak kvantitativně (označením jednotlivých výroků, které napadá), tak i kvalitativně (uvedení stížních bodů). Stěžovatel proto musí v zákonné lhůtě a dostatečně konkrétně popsat důvody, pro které má za to, že je napadené rozhodnutí krajského soudu nezákonné a uvést stížní body, jimiž konkretizuje svá tvrzení o porušení zákona (musí uvést konkrétní skutkové a právní důvody), kterými vymezuje přezkum zákonnosti napadeného soudního rozhodnutí. Činnost Nejvyššího správního soudu je pak ohraničena rámcem takto vymezeným (rozsah napadení soudního rozhodnutí a skutkové a právní důvody nezákonnosti tohoto rozhodnutí) a tento soud se musí omezit na zkoumání napadeného rozhodnutí jen v tomto směru, nejde-li ovšem o vadu, k níž musí přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud zásadně nemůže přezkoumávat soudní rozhodnutí nad rámec vymezený stěžovatelem v kasační stížnosti z vlastní iniciativy, jeho projev nahrazovat a sám vyhledávat právní vady napadeného soudního rozhodnutí. Nedostatek stěžovatelova tvrzení, že vydáním napadeného soudního rozhodnutí byl porušen zákon nebo jiný právní předpis, představuje vadu kasační stížnosti, která brání jejímu věcnému vyřízení. I při nejmírnějších požadavcích tudíž musí být z kasační stížnosti poznatelné, v kterých částech a po jakých stránkách má kasační soud napadené soudní rozhodnutí zkoumat. Nepostačí proto, je-li kasační stížnosti obecně vytykáno, že zákon byl porušen, a nebo to, že řízení bylo vadné, aniž by bylo poukázáno na konkrétní skutečnosti, z nichž je takové tvrzení dovozováno.

V podané kasační stížnosti, v níž stěžovatel pouze uvedl, že „shledává vážná pochybení všech státních orgánů, které působily v řízení o udělení azylu a že především krajský soud posoudil jeho věc v rozporu s právním řádem“, tak nejsou obsaženy žádné konkrétní skutkové a právní důvody nezákonnosti rozsudku krajského soudu. Není z ní vůbec patrné, jakých vážných pochybení se ten který státní orgán dopustil a v jakých směrech krajský soud posoudil věc stěžovatele v rozporu s právním řádem. Uvedené vady tak brání věcnému projednání kasační stížnosti, protože z ní není zřejmé, po jakých stránkách má Nejvyšší správní soud napadený rozsudek přezkoumat.

Jelikož byl stěžovatel krajským soudem vyzván k odstranění vad podané kasační stížnosti a současně upozorněn na možnost odmítnutí kasační stížnosti, pokud nebudou její vady ve stanovené lhůtě odstraněny, což se nestalo, kasační stížnost nadále obsahuje vady, jež brání pokračování v řízení, a je proto neprojednatelná.

Nejvyšší správní soud proto z uvedených důvodů kasační stížnost odmítl (§ 37 odst. 5 za použití § 120 s. ř. s.)

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát a podle § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. V dané věci však ustanovený advokát neučinil žádný úkon právní služby, který by podléhal režimu vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“). Pokud ustanovený advokát požadoval, aby mu byla Nejvyšším správním soudem zaplacená odměna ve výši 2856 Kč, která se sestávala z částek 2100 Kč (převzetí a příprava zastoupení dne 29. 10. 2007), 300 Kč (režijní paušál) a 456 Kč (daň z přidané hodnoty), je třeba zdůraznit, že JUDr. Josef Juras v řízení o kasační stížnosti vystupoval jako ustanovený zástupce a nikoliv na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb. Na rozdíl od ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky, kdy na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb náleží odměna za převzetí a přípravu zastoupení, podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky v případě ustanovení advokáta musí být převzetí a příprava zastoupení spojena s první poradou s klientem. Pokud se první porada s klientem neuskuteční, nelze odměnu za úkon advokátovi přiznat pouze na základě doručení usnesení soudu o ustanovení zástupcem účastníkovi řízení. Ostatně i Vrchní soud v Praze v usnesení ze dne 7. 6. 2002, č. j. 6 A 722/2000 - 35, které je publikováno pod č. 1024/2002 Soudní judikatury, vyslovil, že „advokátovi, ustanovenému účastníku řízení soudem, náleží mimosmluvní odměna podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif) pouze tehdy, pokud po doručení usnesení soudu o ustanovení zástupcem se uskutečnila první porada s klientem“. Ze spisu nevyplývá, že by převzetí zastoupení zahrnovalo poradu s klientem, a ustanovený advokát ani nic takového netvrdí. Ve faktuře ze dne 11. 2. 2008, č. 07/08 pouze uvedl „29. 10. 2007 převzetí + příprava“, což je mimochodem datum vydání usnesení krajským soudem o ustanovení zástupcem. Nejvyšší správní soud proto nemůže nárokový úkon považovat za úkon právní služby ve smyslu vyhlášky. Jelikož advokát nedoložil ani žádné hotové výdaje ve smyslu ustanovení § 13 odst. 1, 3 vyhlášky, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, jak je uvedeno ve výroku.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. února 2008

Cihlářová

senátu

JUDr. Eliška

předsedkyně